

Scénář Mladana Joklová

Vypravěč:

- Mladana Joklová se narodila rok před koncem války v Plzni její tatínek byl důstojníkem československé armády. Přestože komunismus zasáhl do života mnoha lidí, paní Joklová vzpomíná na své dětství v dobrém

Pamětník: 00:34-00:56

„V tý době když sem to vnímala tak bylo pěkný, samozřejmě jako každého z Vás, svi...já mám dětství, jako že svítlo sluníčko.“

Vypravěč:

- Její rodina pomohla v roce 1945 během pochodu smrti dvěma židovským dívkám.

Pamětník: 03:42 -04:14, 04:26-04:27

„Dvě Maďarky židovky se schovali do toho bezu našeho a když ten pochod přešel tak naši je zatáhli domů, voblíkli do maminčiných šatů, na hlavy šátky protože byly holohlavý a v noci je náš táta převáděl do americký zóny „

Vypravěč:

- Obě dívky se dostaly do Spojených států. Tato pomoc měla následky, které zamotali životem celé rodiny

Jingl

- Rok po válce se tyto židovské dívky dokonce potkaly na slavnostech svobody v Plzni s paní Mladanou a její maminkou.

Pamětník: 05:28-05:36

„Vlasy nakrátko a objímali mě a byly to ty holky, který naši zachránili“

Vypravěč:

- Svůj vděk chtěly dívky vyjádřit i darem. Ze Spojených států poslali balík s dopisem v angličtině. Nikdo z rodiny anglicky neuměl, a tak si tatínek jel nechat dopis přeložit do Domažlic. Odtud už se nevrátil.

Pamětník: 07:07 – 07:17

„Nepřijel druhý den, nepřijel 3 týdny a my jsme vůbec nevěděli co je s nim.“

Vypravěč:

- Tím začala pronásledování ze strany režimu. Paní Joklová s maminkou se museli vystěhovat během pár dní z bytu

Pamětník -07:18-07:30, 08:11-08:17

„Přišli a že nás vodstěhujou do úterý“

Vypravěč:

- Paní Joklovou chtěli dát do dětského domova a maminku do nemocnice. Maminka musela mít tři zaměstnaní dělala švadlenu, šatnářku a uklízela v rybárně, i tak měla problémy s režimem.

Pamětník: 08:59-09:06

„Drobná hezká, tak jí dali jako servírku...asi za dva dny tam přišli, přišla kontrola a maminka opět musel do těch gumaček a musela tam vytírat v tý, v tej rybárně“

Vypravěč:

- Mladana byla svědkem jak se rok 1968 dotkl i ostatních kolegů v práci

Pamětník: 11:24 – 11:52

„Do dneška je to pro mě trauma, my jsme celej ten den, co přijížděli ty tanky...starý chlapy z dílny plakali.“

Jingl

Vypravěč:

- Lákala jí práce ve školství. Na pedagogickou fakultu jí ale nevzali.

Pamětník: 39:35 – 40:15

„Pak mi řekli na tom pajdáku, že mě nemůžou vzít, protože z tý vsi kde jsem bydlela poslali z toho výboru ksč kde jsem nikomu nikdy neublížila z tý blatnice napsali, že se nemůžu učit“

Vypravěč:

- Naštěstí ale i tehdy našli odvážní lidé, kteří se režimu nebáli. Díky jednomu takovému si Mladana našla práci na učilišti

Pamětník: 41:20 – 42:12

„Na tom učilišti, kde jsem strávila šťastnejch 35 let, tak byl ředitel kterej na tohle nehleděl ...jo to byl frajer a taky do dneška všichni vzpomínaj že to bylo nejlepší seskupení“

Vypravěč:

- Skoro polovina života paní Joklové byl poznamenána pronásledováním ze strany režimu, přesto se s tím dokázala poprat. Jedna věc je podle ní v životě nejdůležitější.

Pamětník: 46:58 – 47:03

Možná pokora (veselý smích)

Jingl